

## DOM

afsagt den 19. januar 2026 af Vestre Landsrets 2. afdeling (dommerne Henrik Bjørnager Nielsen, Thomas Klyver og Anne Marie Schmidt (kst.)) i nævningesag

V.L. S – 0426 – 25

Anklagemyndigheden

mod

Tiltalte

Dato (Født 1990)

(advokat Karina Skou, Aalborg)

Retten i Hjørring har den 27. februar 2025 under medvirken af nævninger afsagt dom i 1. instans (RAFD-2959/2024).

### **Påstande**

Tiltalte har påstået frifindelse, subsidiært formildelse.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

Erstatningspart 3 og Erstatningspart 2 har påstået stadfæstelse af byret-tens afgørelser om erstatning og godtgørelse.

Tiltalte har påstået frifindelse for kravene og har bestridt kravene størrelsesmæssigt.

Erstatningspart 1 har gentaget sin påstand for byretten om erstatning på 56.380,11 kr.

Tiltalte har påstået frifindelse for kravet. Tiltalte har størrelsesmæssigt bestridt posten vedrørende gravstedsvedligeholdelse og har anerkendt de øvrige poster størrelsesmæssigt.

### **Forklaringer**

Tiltalte og vidnerne Vidne 1, Vidne 2, statsobducent Vidne 4, politiassistent Vidne 5 og politibetjent Vidne 3 har for landsretten i det væsentlige forklaret som i 1. instans.

Tiltalte har supplerende forklaret, at det efter tumulten inde i lejligheden gik op for ham, at Forurettede havde taget en kniv med fra bordet, da han forlod tiltaltes lejlighed efter tumulten mellem dem. Tiltalte hørte en lyd svarende til noget, der kradsede på bordet, og det lød som ”metal på glas”. Han tænkte, at det kunne være forskellige ting, som Forurettede skulle have med. Forurettede skulle bl.a. have haft et toastbrød og en pose bestik. Han så efter rundt i stuen. Da hans lejlighed ikke var stor, fandt han hurtigt ud af, at kniven på bordet i stuen manglede. Under hensyn til Forurettedes sindstilstand og den forudgående tumult mellem dem tænkte han, at det måtte være Forurettede, der havde taget kniven med ud af lejligheden. Dette gik lynhurtigt op for ham, og han blev forskrækket og gik i panik.

Lidt efter gik han ud i entreen. Han kunne høre, at der var nogen, der puslede ude i opgangen. Han forestillede sig, at Forurettede stod derude med kniven. Han var bange for, at der kunne ske andre noget. Der boede to teenagere nedenunder, og Forurettede kunne også møde tilfældige personer uden for ejendommen. Han ville tale med Forurettede for at få ham til at lægge kniven fra sig.

Han var ”mega bange”, og det var hans PTSD, der styrede handlingerne. Han tog derfor en kniv med, da han gik ud i entreen. Han overvejende alt, herunder at låse døren og lade Forurettede gå. Han tænkte dog på de tilfældige mennesker, det kunne gå ud over, og først og fremmest på Forurettede selv. Når Forurettede var i den tilstand, som han var i, kunne han finde på hvad som helst. Forurettede havde tidligere slået tilfældige mennesker ned.

Han mener, at han hele vejen gennem sagsforløbet har givet udtryk for sin bekymring for, hvad Forurettede kunne finde på over for andre personer. Foreholdt passager i rapporterne fra afhøringer af tiltalte den 22. og 24. april 2024, byretsekstrakten side 843, sidste afsnit, 1. sætning, og side 851, 2. afsnit, 1. sætning, har tiltalte forklaret, at han nok har forklaret

som anført til politiet. Han var påvirket af situationen. Forinden den første af afhøringerne havde han ligget på et betongulv i en kælder, hvor han var bagbundet med strips. Han var i chok. Han kunne have sagt hvad som helst. Han har været til mange afhøringer i sagen. Der har været brudstykker, som han først ikke har kunnet huske, men som er kommet til ham senere. Hans bekymring for, at Forurettede kunne gøre skade på andre, har hele tiden ligget i ham, men det har bare ikke været oppe ved de første afhøringer.

Han mener, at hoveddøren stod på klem efter, at Forurettede havde forladt lejligheden. Når han tror det, skyldes det, at han kunne høre Forurettede ude i opgangen. Døren var dog som pap, og han ville nok også kunne have hørt Forurettede, selvom døren var lukket. Han er derfor usikker på, om hoveddøren var lukket eller stod på klem efter, at Forurettede havde forladt lejligheden.

Der var mange ting, som han ikke fik mulighed for at vise under rekonstruktionen. Han fik bl.a. ikke mulighed for at vise det med, at han kiggede ud gennem dørspionen.

Han husker, at han – efter at have åbnet hoveddøren – sagde til Forurettede, at han skulle lægge kniven. Han sagde også undskyld for at have sagt, at Forurettede var dårlig til at spille poker. Det sidste var en måde at tale Forurettede ned på, som plejede at virke. Forurettede reagerede dog ikke på det. Forurettede sagde næsten ikke noget. Forurettede sagde ikke ”undskyld”. Forurettede var som en zombie. Tiltalte sagde ikke ”Så kom Forurettede”. Han erindrer ikke, at dette skulle være blevet sagt af nogen af dem. Generelt kaldte Forurettede mest tiltalte for Kaldenavn 1, men Forurettede kunne også kalde tiltalte for Tiltalte. Tiltalte kaldte mest Forurettede for Forurettede, men han kaldte ham også for Kaldenavn 2.

Det er den rigtige forklaring, som han afgav i byretten med hensyn til, om badeværelsesdøren var åben eller lukket. Han var chokeret i de første uger efter hændelsen, hvilket kan være årsagen til, at han forklarede anderledes ved de første afhøringer. Han blev kastet voldsomt tilbage ved sammenstødet med Forurettede. Han er blevet spurgt om mange ting i sagsforløbet, og han har kun prøvet på at hjælpe efterforskningen. Han har skrevet det ned hver gang, han kom i tanke om noget nyt ved episoden, og han har givet oplysningerne videre til politiet. Han har tit sagt til efterforskerne, at han ikke kunne huske alle detaljer. Han har ikke villet underskrive afhøringsrapporterne, da han ikke var sikker på detaljerne. Efterhånden som han er kommet i tanke om detaljer, har han sagt det til politiet. Han har

fortalt politiet om det, som han efter bedste formåen har kunnet erindre. Som han husker det i dag, var badeværelsesdøren lidt åben ved sammenstødet med Forurettede, sådan som han

også viste det i rekonstruktionen. Der var ikke en særlig anledning til, at han viste det med den åbne badeværelsesdør ved rekonstruktionen. Det skyldtes ikke, at obduktionserklæringen var kommet. Han fik ikke løbende gennemgået bilag den daværende forsvarer. Denne forsvarer var ikke strafferetsadvokat og havde svært ved at finde ud af det. Deres kemi passede heller ikke sammen. Han har ikke tilrettet sin forklaring efter det, der er kommet frem i sagen.

Da Forurettede løb frem mod ham, forsøgte han at lukke hoveddøren, men han blev skubbet tilbage, da sammenstødet med Forurettede skete. Han var bange for, at Forurettede ville gøre noget mod tiltalte, da Forurettede kom løbende med kniven og svingede med den. Han holdt dørhånd-taget med venstre hånd og havde kniven i højre hånd. Han husker ikke, hvordan han holdt kniven, da sammenstødet skete. Han husker heller ikke, at han senere løb ned i opgangen og sikrede adgangsveje for politi og ambulancepersonale. Det piner ham, at han ikke kan huske de ting fra forløbet. Han ved ikke, om det skyldes chok. Han havde kniven i hånden under hele forløbet i entreen. Sammenstødet med Forurettede skete i et splitsekund. Han var efter sammenstødet øm i hele brystet. Han havde ikke fat i Forurettedes højre skulder på noget tidspunkt, og han ved ikke, hvordan Forurettede fik de læsioner på skulderen, som ses på fotoet i byretsekstrakten side 519 og på skitsen side 500. Læsionerne kan måske være opstået, da Forurettede overfaldt tiltalte under den tidligere tumult inde i lejligheden. Tiltalte lagde ikke mærke til, om Forurettede fik læsioner i den forbindelse. Han prøvede bare at pacificere Forurettede under tumulten i lejligheden.

Efter sammenstødet i entreen trådte Forurettede tilbage. Tiltalte mærkede ikke, at Forurettede blev ramt af kniven i tiltaltes hånd i forbindelse med sammenstødet. Han husker ikke, at han skulle have trukket kniven ud af Forurettedes bryst. Sammenstødet og Forurettedes skridt tilbage skete i en bevægelse.

Foreholdt, at retsmedicinerne har vurderet hans forklaring om stikket som usandsynlig, har han forklaret, at retsmedicineren ikke var til stede under hændelsen. Han var selv til stede og ved, hvad der skete. Han kan ikke sige, hvorfor blodstænkene på hoveddøren og badeværelsesdøren er afsat, som de er. Det var dørkanten på badeværelsesdøren, som tiltalte havde i ind ryggen, da han blev presset tilbage ved sammenstødet med Forurettede. Det skete sådan, som han viste det under rekonstruktionen. Han havde klipklappere på, og enden af en af disse kom i klemme under badeværelsesdøren, som derfor blev låst lidt fast. Han husker ikke, om badeværelsesdøren efter sammenstødet åbnede yderligere eller lukkede helt

i, da han blev skubbet bagud. Han så, at døren var åben, da politiet førte ham ud af lejligheden. Han kan ikke med sikkerhed sige, hvordan døren var under forløbet. Han kan heller ikke sige, om de var længere tilbage i entreen, herunder om de var henne ved den bordplade, der stod op ad væggen med knagerækken.

Han gætter på, at knivstikket er foregået sådan, at enden af skæftet på kniven blev presset mod tiltaltes bryst samtidig med, at han havde badeværelsesdøren i ryggen, og at knivsbladet, der er pegede fremad, trængte ind i brystet på Forurettede, da Forurettede løb ind i tiltalte ved sammenstødet. Han er sikker på, at han ikke selv har haft en aktiv rolle i at føre kniven. Han blev meget overrasket over, at retsmedicinerne vurderede, at hans forklaring ikke kunne lade sig gøre. Han ville gerne have haft det efterprøvet ved et forsøg i praksis, men det blev afvist. Kniven var lang og meget spids. Den var helstødt, så den ikke bøjer.

Han lukkede og låste hoveddøren efter, at Forurettede var trådt tilbage efter sammenstødet. Det første, han gjorde, var at tjekke sig selv for skader. Da han havde ondt i bryst og hals og blod på trøjen, tænkte han, at han måtte være blevet ramt af den kniv, som Forurettede svingede mod ham. Derefter kiggede han på kniven i sin hånd og så, at den var blodig. Da han ikke selv var ramt, måtte det være Forurettede, som var blevet ramt.

Han løb derfor længere ind i lejligheden for at ringe 112. Han vidste ikke, hvad der var sket med Forurettede, men henset til mængden af blod på kniven kunne han regne ud, at der var behov for hjælp. Han vidste fra sin tid som sygehjælper i militæret, at der skal tilkaldes hjælp hurtigt. Efter at have ringet 112 gik han ud til Forurettede, der lå på reposen uden for lejligheden. Han havde telefonen i hånden. Han tænkte ikke på, at han lige var blevet udsat for et overfald af Forurettede. Han tænkte kun på, at der var en, der havde behov for hjælp.

Han mærkede efter blod inden for Forurettedes trøje og fandt indstiksstedet i Forurettedes bryst. Han lagde herefter pres på indstiksstedet med viskestykket. Han mærkede også efter på ryggen for at finde et eventuelt udgangssted for stikket. Han havde samtidig telefonen i hånden og talte med 112. Han lagde Forurettede over i aflåst sideleje. Forurettede havde fortsat kniven i hånden. Kniven hvilede i Forurettedes hånd og blev ikke bevæget. Han valgte aktivt ikke at røre ved kniven i Forurettedes hånd. Han forsøgte at redde Forurettede og tænkte ikke på at fjerne kniven fra Forurettedes hånd. Han har ikke selv hentet denne kniv og placeret den i Forurettedes hånd. Den kniv, som han selv havde haft i hånden under det

tidligere sammenstød mellem dem, havde han bevidst lagt på en kommode inde i lejligheden, inden han gik ud til Forurettede.

Han har lidt af PTSD i lang tid. Det er altoverskyggende i hans hverdag. Han kan ikke fungere, som han kunne, da han var yngre. Han var været udsat for nogle ting, og han har en beskyttertrang i forhold til andre. Hans PTSD har også betydning for hans hukommelse. Han kan efter pressede situationer have vanskeligt ved at huske, hvad der skete, men han kan efter f.eks. 1 ½ år komme til at huske mere af det skete. Når han gerne vil have andre med, når han går i byen, er det for at få tryghed i forhold til, at der kan ske noget med ham. Det skyldes ikke, at han er bange for, at han kan finde på at gøre noget ved andre.

Efter sin kræftsygdom havde Forurettede bl.a. fået fjernet et øje og fået en svulst i hjernen. Forurettede ændrede herefter væremåde. Forurettede blev mere ligeglad med livet og begyndte at drikke mere. Det var voldsomt, da Forurettede sprang på tiltalte inde i lejligheden.

Vidne 1 har supplerende forklaret, at der – efter hvad han kunne høre under forløbet – først var slagsmål inde i tiltaltes lejlighed. Det lød voldsomt.

Der er meget lydt i ejendommen, og at det kan tydeligt høres, når hoveddørene til lejlighederne bliver åbnet eller lukket. Man kan både høre bevægelse af dørhåndtaget og selve åbningen af døren. Han er ikke i tvivl om, at døren blev lukket helt, da personen kom ud i opgangen efter slagsmålet inde i lejligheden.

Han hørte efterfølgende gentagne bank på døren med høj lyd. Det lød som en person, der hamrede på døren. Det var en aggressiv banken som om, personen ville have fat i personen inde i lejligheden. Han opfattede det sådan, at der var en vis spænding mellem personen i opgangen og personen i lejligheden. Han bad på det tidspunkt sin kæreste om at ringe til politiet, fordi der havde været slåskamp. Han opfattede det sådan, at slagsmålet var slut, da personen stod og bankede på døren. Han fik på et tidspunkt overladt telefonen fra sin kæreste. Han kan ikke huske, hvornår det var.

Han kan ikke huske, hvornår i forløbet personen i opgangen sagde ”undskyld jeg sagde det om”. Han mener dog, at det var efter, at døren var blevet lukket, og inden der blev hamret på døren. Foreholdt at han til politiet skulle have forklaret, at det blev sagt efter, at døren var blevet åbnet igen og dermed også efter, at der var blevet hamret på døren, har han forklaret, at han mener, at det må være sagt på det tidspunkt, han forklarede til politiet. Han ved ikke, hvem af de to involverede, der sagde det. Han ved ikke, hvem der var i opgan-

gen, og hvem der var i lejligheden. Han husker ikke, hvornår han fortalte politiet, at der var blevet sagt ”undskyld jeg sagde det om” .

Der blev på et tidspunkt sagt ”så kom Forurettede” . Det lød som om, at der var blevet skabt afstand mellem personerne, og at personen i opgangen var på vej ned ad trappen, hvorefter døren blev åbnet, og det nævnte blev sagt. Han kunne ikke se forløbet. Hans opfattelse af forløbet er baseret på det, som han kunne høre. Det lød som om, at der herefter opstod slagsmål på reposen eller lige inde i tiltaltes lejlighed. Han lagde ikke mærke til, om der blev sagt noget under slagsmålet. Han har ikke bemærket en høj lyd som en, der faldt eller lagde sig ned på reposen. Han hørte ikke råb om en kniv eller om at gå hjem.

Efter slagsmålet var der en stille periode. Den varede ikke lang tid. Han hørte ikke lyde svarende til, at tiltalte bevægede sig rundt i sin lejlighed i den stille periode. Vidnet var selv forskellige steder i sin lejlighed. Han talte også med sin kæreste under forløbet. Der kan derfor være lyde, som han ikke har hørt.

Den første afhøring fandt sted i ejendommen, hvor han boede. Han mener, at han ved den første efterfølgende afhøring på politigården fortalte, at personen var på vej ned ad trappen, da der blev sagt ”så kom Forurettede” . Det mener han, selvom det ikke fremgår af de passager i afhøringsrapporterne, som han blev foreholdt, byretsekstrakten side 626, sidste afsnit, 631, 3.-4. afsnit og 636, 3.-4. afsnit. Han mener, at han i øvrigt har forklaret som anført i de nævnte passager. Det kunne være svært at høre, om der blev ”skabt afstand” på selve repo-sen, eller fordi den ene person gik ned ad trappen. Det lød som om, at en person gik ned ad trappen, da der blev sagt det med ”så kom Forurettede” .

Han ved ikke, hvorfor personen stoppede på trappen. Der gik ikke lang tid fra, der blev banket på døren og til, der blev sagt ”så kom Forurettede” . Han mener, at han forklarede det samme til politiet, som han har også har forklaret i dag.

Vidne 2 har supplerende forklaret, at det lød som om, at der opstod slagsmål inde i tiltaltes lejlighed. Det lød voldsomt, og det var derfor, at hun ringede 112. Hun havde ikke hørt noget så voldsomt før. Det begyndte med, at hun hørte et dunk som en flaske mod gulvet, hvorefter hun hørte slagsmålet, der foregik rundt om i lejligheden. Det lød som om, at der var slåskamp, indtil den ene person kom ud i opgangen. Herefter blev der

sagt undskyld. Der var således et kort ophold i slagsmålet, som herefter begyndte igen. Hun hørte ikke, at der blev sagt andet, inden slåskampen gik i gang igen.

Døren blev lukket efter, at personen var kommet ud i opgangen. Det kunne hun høre nede fra sin lejlighed. Hun hørte en dørlukningslyd. Hun hørte også "låsedimsen". Hun kunne ikke høre personen i opgangen bevæge sig rundt.

Der blev sagt "undskyld" ude i opgangen. Der var en opgangsklang i forbindelse med, at ordet blev sagt. Det er derfor, at hun mener, at ordet blev sagt i opgangen. Det kan også skyldes, at døren til tiltaltes lejlighed stod åben, og ordet blev sagt ud i opgangen. Hun husker blot ordet "undskyld". Ordet blev sagt som om, at personen var ked af det. Det blev sagt stille og roligt. Der var kortvarigt tumult igen, og der var en dør, der blev smækket op.

Foreholdt afhøringsrapport, byretsekstrakten side 597, 3. afsnit, har hun forklaret, at hun ikke i dag kan huske, om hun forklarede sådan til politiet. Hun huskede nok forløbet bedre dengang.

Hun hverken hørte eller så ikke nogen gå på trappen under forløbet. Hun var dog ikke ude i gangen under forløbet. Hun hørte, at der blev sagt "36" og "bryst". Personen, der sagde det, virkede meget ked af det.

Statsobducent Vidne 4 har supplerende forklaret, at hun har arbejdet med retsmedicin i knap 25 år, og de sidste 10 år som statsobducent. Hun har mange gange lavet undersøgelser og erklæringer som i den foreliggende sag.

Forevist skitserne på side 501 i byretsekstrakten har hun forklaret, at retningen for det stik, der medførte døden, er forfra og bagud og lidt nedad mod kroppens venstre side mod hjer-tet. På tegningen nederst på siden er stikretningen vist gående lidt mere mod venstre, end det faktisk var tilfældet. Stikket er gået gennem ribbensbrusk og 22 cm ind i kroppen. Stik-ke er derfor sket med stor kraft. Et 22 cm dybt stik er usædvanligt. Ribbensbrusk er et meget fast materiale. Hvis en person løber ind i en kniv, vil hånden med kniven typisk give efter. Den store kraft bag det omhandlede stik passer derfor dårligt med, at det er det, der er sket i denne sag.

Hun var med ved rekonstruktionen. Både døren, kroppen og hånden med kniven kan have flyttet sig ved sammenstødet og dermed afbødet kraften af stikket. Det er meget lidt sandsynligt, at stikket er sket på den måde, som tiltalte har forklaret og vist i rekonstruktionen. Teoretisk vil det dog kunne lade sig gøre. Der skal i givet fald være mange faktorer til stede, som gør, at kniven ikke flytter sig. Hun har undersøgt det, men har ikke kunnet finde dokumentation for, at det kan lade sig gøre at løbe ind i en kniv i hånden på en anden person og få en stiklæsion som i denne sag. Hun har ikke kendskab til, om det er blevet forsøgt testet i praksis.

Der er formuleringen af politiets spørgsmål sammenholdt med usikkerhederne i forklaringen, som gør, at der blev lagt forudsætninger ind i besvarelsen af spørgsmålene i byretsekstrakten side 550.

Politiassistent Vidne 5 har supplerende forklaret, at han lavede undersøgelser og erklæringen om blodstænk sammen med en erfaren kollega, som nu er gået på pension. Kollegaen havde mange års erfaring i den slags arbejde.

På fotoet af hoveddøren, byretsekstrakten side 340, ses, at blodstænkene til højre på fotoet er runde, hvilket viser, at der er tale om afkast, som er sket vinkelret på døren. Dette kan bedst forklares ved, at man lyser med en lommelygte vinkelret på en dør, og der vil lyskeglen på døren tilsvarende være helt rund. Går man mod venstre på fotoet bliver blodstænkene mere og mere aflange svarende til lyskeglen fra en lommelygte, der lyser mere og mere skråt på en dør. Forløbet af blodstænkene viser, at de er blevet afsat af et objekt i bevægelse, og som i begyndelsen befandt sig vinkelret ud for de helt runde stænk til højre på fotoet.

Blodstænkene viser også, at døren har været åben, men man kan ikke ud fra blodstænkene sige, om døren har været helt eller kun delvist åben. Henset til, at der i entreen er meget begrænset plads til at lave den omhandlede bevægelse med objektet, må døren dog have været en hel del åben.

Blodstænkene på badeværelsesdøren, som ses på fotoene side 347-348, er ikke afkastet blod, men en slags regn af blod. Der er meget blod i stænkene, og de er derfor ikke "fløjet" så langt. Det ligner rigtig meget blodstænk, der kommer ud af en læsion i en pumpende blodår. Stænkene kan dog også være kommet i forbindelse med, at en kniv er trukket ud af kroppen. De er dog ikke afsat som blod fra en kniv i bevægelse. Han vurderer, at blodet

er kommet fra en person, der har stået ½-1 meter inde i entreen. Han vurderer, at badeværelsesdøren har været lukket, da blodstænkene ramte døren.

Politibetjent Vidne 3 har supplerende forklaret, at han under forløbet håndterede tiltalte, mens hans kollega håndterede den livløse person.

Han var den første, der kom op ad trappen til reposen, hvor den livløse person lå på gulvet. Tiltalte stod foran døren ind til lejligheden. Tiltalte stod med front mod trappen og foroverbøjet ned over den livløse person. Tiltalte var meget ked af det og ulykkelig. Det er ikke korrekt, at personen lå i aflåst sideleje, og at tiltalte sad ved siden af ham.

Den livløse person lå fladt på ryggen med overarmene ud til siden, albuerne bøjet vinkelret og med underarmene og hænderne liggende langs kroppen på begge sider af hovedet. Der var plads på reposen til, at personen kunne ligge på denne måde. Personen fyldte ikke hele længden af reposen. Personen havde en kniv i højre hånd. Personen holdt ikke fast om kniven. Det undrede vidnet, at personen havde en kniv i hånden. Dette virkede underligt, da personen så ud til at være faldet bagover som efter et skub i brystet. Han spurgte derfor tiltalte, om han havde givet personen kniven i hånden. Tiltalte svarende nej til det.

Han skrev ikke i sin rapport, byretsekstrakten side 42 ff., at han fandt det underligt, at den livløse person havde en kniv i hånden. Det skyldes, at han i en sådan rapport skal beskrive de objektive forhold og ikke eventuelle mistanker i den forbindelse.

Det var ham, som fjernede kniven i den livløse persons hånd. Han gjorde for egen sikkerheds skyld, da de skulle til at lave hjerte-lungeredning. Det var en helt almindelig sikkerhedsforanstaltning at fjerne kniven.

Tiltalte var samarbejdsvillig under forløbet. Tiltalte sagde, at han havde stukket sin ven, og at det var et uheld. Han fortalte også, hvor den anvendte kniv var. Han husker ikke, om tiltalte stod med en telefon, da vidnet kom til stedet.

## **Landsrettens begrundelse og resultat**

### Skyldsspørgsmålet:

Der er om skyldsspørgsmålet afsagt

” K e n d e l s e:

Efter forklaringerne fra tiltalte og vidnerne Vidne 1 og Vidne 2 lægger landsretten til grund, at der den 22. april 2024 omkring midnat opstod slags-mål i tiltaltes lejlighed mellem på den ene side tiltalte og på den anden side Forurettede, som var på besøg hos tiltalte. Slagsmålet blev på et tidspunkt afsluttet, hvorefter Forurettede forlod tiltaltes lejlighed og gik ud i opgangen, hvor han forblev.

Det lægges endvidere til grund, at tiltalte efter lidt tid og med en større køkkenkniv i hånden gik ud i sin entre, hvor han åbnede hoveddøren, hvorefter der på ny opstod en fysisk konfrontation mellem tiltalte og Forurettede. I forbindelse med denne nye konfrontation fik Forurettede en stiklæsion i højre side af brystet med den køkkenkniv, som tiltalte havde i hånden. Ifølge obduktionserklæringen var det denne stik-læsion, som forårsagede Forurettedes død.

Tiltalte har om stiklæsionen overordnet forklaret, at Forurettede med en kniv i hånden angreb tiltalte ind i entreen, hvor de stødte sammen, således at Forurettede blev ramt af den kniv, som tiltalte havde i hånden, uden at tiltalte selv aktivt førte denne kniv under forløbet.

Spørgsmålet er herefter i første række, om det er bevist, at stiklæsionen skyldtes, at tiltalte forsætligt stak Forurettede i brystet.

Ifølge obduktionserklæringen og forklaringen fra statsobducent Vidne 4 havde Forurettede en skarprandet læsion i højre side af brystkassen med karakter af stik og med en samlet stikkanal vurderet til at være ca. 22 cm. Idet der er påvist underliggende læsion af ribbensbrusk, har statsobducenten vurderet, at læsionen må antages at være påført med stor kraft. Statsobducenten har endvidere vurderet, at det virker tænkt og teoretisk og er meget lidt sandsynligt, at stikket er sket på den måde, som tiltalte har forklaret om. Derudover passer tiltaltes forklaring dårligt med det, der ifølge de krimi-naltekniske undersøgelser kan udledes af blodstækanalyserne.

Landsretten tilsidesætter på denne baggrund tiltaltes forklaring om stiklæsionens opståen og finder det bevist, at den opstod ved, at tiltalte forsætligt tildelte Forurettede et knivstik.

Spørgsmålet er herefter, om tiltalte havde forsæt til drab, og om tiltaltes handling er straffri efter straffelovens § 13.

Landsretten lægger efter indholdet af de kriminaltekniske erklæringer og vidneforklaringen fra politiassistent Vidne 5 til grund, at Forurettede fik knivstikket inde i entreen i tiltaltes lejlighed.

Efter vidneforklaringen fra Vidne 1 sammenholdt med de øvrige oplysninger, der belyser forløbet, lægges det til grund, at Forurettede forinden i opgangen bankede aggressivt på tiltaltes dør, og at han umiddelbart forud for knivstikket må have bevæget sig fra trappen, over reposen og frem mod tiltalte, der befandt sig i entre-en, hvorefter der opstod slagsmål eller tumult ind i entreen, hvor knivstikket fandt sted.

Efter politibetjent Vidne 3's forklaring lægges det til grund, at politiet kort efter hændelsen fandt Forurettede liggende på reposen ud for indgangsdøren til tiltaltes lejlighed med en større køkkenkniv hvilende i højre hånd. Der foreligger ikke oplysninger, der på afgørende måde understøtter, at tiltalte skulle have placeret kniven i Forurettedes hånd, og oplysningerne i alarmopkaldet og tiltaltes tilstand under opkaldet taler imod, at det skulle have været tilfældet. Politibetjentens forklaring om fundet af kniven, herunder at han fandt det underligt, giver ikke landsretten grundlag for at anse kniven som værende placeret i hånden på Forurettede efter knivstikket.

På denne baggrund og efter en samlet bedømmelse af bevisførelsen kan det ikke med den fornødne sikkerhed afvises, at Forurettede med en større køkkenkniv i hånden angreb tiltalte ind i entreen i dennes lejlighed, og at tiltaltes egen anvendelse af kniv skete som en forsvarshandling under slagsmåls lignende omstændigheder, hvorunder det ikke kan lægges til grund, at det har stået ham klart, at han med knivstikket ramte vitale organer.

Det er under disse omstændigheder ikke bevist, at tiltalte havde fortsæt til at begå drab på Forurettede, og knivstikket henføres derfor under straffelovens § 245, stk. 1.

Endvidere kan det ikke med den fornødne sikkerhed afvises, at tiltalte handlede for at modstå eller afværge et påbegyndt uretmæssigt angreb mod ham med en større køkken-kniv. Under hensyn til farligheden af et sådant angreb og omstændighederne i øvrigt finder landsretten, at tiltaltes vold med kniv ikke åbenbart gik ud over, hvad der under hensyn til angrebets farlighed og angriberens person var forsvarligt.

Tiltalte skal herefter frifindes for straf, jf. straffelovens § 13, stk. 1.

T h i b e s t e m m e s:

Tiltalte frifindes.

Efter udfaldet af kendelsen om skyldsspørgsmålet afsiger landsretten derfor frifindende dom, jf. retsplejelovens § 892.

T h i k e n d e s f o r r e t:

Tiltalte frifindes.

Bestemmelserne i byrettens dom om erstatning og godtgørelse udgår.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for begge retter.

Henrik Bjørnager Nielsen

Thomas Klyver Anne Marie Schmidt

(kst.)

